

tekksväxt med taggigt och ludet blomfoder och gulha blommor. *Centaurea benedicta*.

KARDBORRE, m. 2. pl. — *borrar*. 1) Apoteksväxt med röda, pipiga småblomster i blomhufvuden. *Arctium Lappa*. Kallas äfv. Kardborrar, Borrar, Klädesborrar. — 2) Blomhufvud på denna växt, som med blomfodrets krokformiga taggar häftar sig fast vid kläder, ull o. d. [Kardborre.]

KARDBÄNK, m. 2. Särskilt inrättad bänk, hvarpå kardning verkställes.

KARDEL, kård'l, m. 2. pl. *kardlar*. (t. *Kardeel*) Benämning på hvarje af de tre trossar, af hvilka kabelslaget tågvirke är sammansatt.

KARDEMUMMA, --mumma, f. sing. 1) (bot.) Benämning på trenne särskilda slags kryddväxter i tropikländerna, nämligen: *Elettaria Cardamomum*, *Amomum Cardamomum* och *Amomum aromaticum*. — 2) Fröen af dessa växter, som nyttjas i medicin och matredning.

KARDINAL, --äl, m. 3. (lat. *Cardinalis*, föörnämlig) 1) Ledamot af det påfliga konsistorium och innehafvare af högsta andliga värdighet näst efter påfven. — *Ss. K-svärdighet*. — 2) (nat. hist.) En sängfågel i Nordamerika, 3 tum lång, höögröd och med fjäderbuske. *Fringilla cardinalis*. — 3) (bot.) En orangeriväxt från Mexiko med de vackraste skarlakansröda blommor. *Ipomæa Quamoclit*. — *Adj.* Hufvudsaklig. Brukas endast i sammansättningar, såsom: *Kardinalfråga*, *-skäl*, m. fl.

KARDINALDYGD, --äldyggd, f. 3. Hufvuddygd.

KARDINALSHATT, --älshatt, m. 2. Röd haatt, med breda brätten, af siden eller bäfverhår, och som utgör ett af kardinalsvärdighetens insiggnier.

KARDINALS-KOLLEGIUM, --älskällégiumm, n. sing. Påfvens högsta stats- och kyrkoråd, hvilket utgöres af kardinaler.

KARDINALSTRECK, n. 3. Benämning på de fyra hufvudstrecken på kompassen.

KARMAKARE, m. 3. En, som tillverkar kaardor.

KARDMASKIN, kårdmaschi'n, m. 3. Maskin, soom på fabriker begagnas till kardning.

KARDNING, f. 2. Arbetet, förrättningen, då man kardar.

KARDOR, f. 1. pl. eller

KARDTISTEL, m. 2. pl. — *tistlar*. Ört med hög, taggigt stjelk, som brukas på fabriker till kläädens beredande. *Dipsacus fullonum*.

KARDTRÅD, m. sing. En sort jerntråd, som användes till kardor.

KARDUAN, --än, m. sing. (fr. *Cordouan*) Läder, beredt af bock- ell. gethud, benämndt efter spanska staden Cordova. [Ca—]

KARDUANSLÄDER, n. sing. Se *Karduan*.

KARDUANSMAKARE, m. 3. Handverkare, soom bereder karduan.

KARDUS, karddús, m. 3. (fr. *Cartouche*) 1) Een bössa af papp, trä eller bleck, innehållande krutladdningen för en kanon. — 2) Paket af röktoobak, som håller ett skålpund. [Ca—]

KARDUSPAPPER, karddúspapp'r, n. sing. En soort groft och starkt, olimmadt, vanligtvis grått papper.

KARDUSTOBAK, m. sing. Röktoobak i kardduser.

KARESS, -rä'ss, f. 3. (fr. *Caresse*) Smekning.

KARESSERA, v. a. 1. Smeka; smickra.

KARET, -ét, m. 3. (t. *Carrete*, af fr. *Char-*

rette) Brukas någon gång skämtvis, för att beteckna en dålig vagn.

KARFKNIF, m. 2. pl. — *knifvar*. Knif, som begagnas vid kardning.

KARFMASKIN, karrvmaschi'n, m. 3. Ett slags maskin, hvarmed tobak karfvas.

KARFNING, f. 2. Arbetet, förrättningen, då man karfvar.

KARFSTOCK, m. 2. Två långa, smala trästickor af en klufven träbit och således fullkomligt passande mot hvarandra, hvilka af i skrifkonsten okunnigt folk eller eljest för vighetens skull begagnas att hålla räkning på hvarje handa, såsom förrättadt arbete, lemnade varor, utborgningar o. d., hvilket tillgår på det sätt, att för hvarje enhet, som skall betecknas, en skura göres tvärs öfver de begge hoplagda stickorna, hvarefter hvardera af de begge personer, som sålunda hafva räkning med hvarandra, förvarar sin sticka till nästa gång, då teckning behöfver göras, eller tills liquid skall ske.

KARFVA, v. a. 1. 1) Sönderskära smått. *K. tobak*. — 2) (fam.) Skära med dålig knif. *K. äf, bört, sönder*. — *Syn.* Se *Skära*. — *Karfvan*, n. 4.

KARFVOR, f. 1. pl. Ett af några refflor sammansatt ornament, anbragt strax under ringen på en nyckel, och som antyder, huru långt den bör inskjutas i låset.

KARG, karrj, a. 2. Snål. — *Karghet*, f. 3. — *Kargt*, adv.

Anm. *Karg* är sammandraget af *Karrig*, hvilket kommer af *Kara*, raka, och betyder ursprungl.: Som gerna vill raka åt sig.

KARGADÖR, kargadö'r, m. 3. Se *Superkarg*.

KARIKATUR, ---yr, m. 3. (ital. *Caricatura*, af *Caricare*, öfverlasta) 1) Öfverdrifven skildring af det felaktiga eller löjliga hos ett föremål. — 2) Löjligt oformlig bild, hvarigenom person eller sak förlöjligas. — *Ss. K-målning*. [Cari—, Carri—, Karri—.]

KARIKERA, v. a. 1. Framställa något på ett öfverdrifvet löjligt sätt. [Carik—, Carri—, Karri—.]

KARKASS, karrkäss, m. 3. (fr. *Carcasse*) 1) Stommen till en maskin, en modell. — 2) Stålträdsställning till fruntimmershattar. — 3) (fyrv.) Jernställning till brand- och lichtkolor.

KARL, m. 2. (uttalas vanligen: kar) 1) *Man. En lång, grof k. En k. i sina bästa år. En dugtig, hederlig, bra, dålig k. Liten blir ock k. en gång. Hvad är det för en k.? Hurudan k. är han?* (Talesätt) *Ni är just min k.*, er tycker jag om; äfv. ni är just den jag behöfver. — 2) Mansperson, i allmänhet. *Flera fruntimmer, men ingen k.* — 3) Brukas i tal om och tilltal till personer af lägre klassen, bönder, arbetare, tjänare, samt i föraktlig mening. *Det är en k. der ute, som vill tala med herrn. Jag mötte en full k. på gatan. Hör hit, k.! Svara, k., när jag frågar. Stå, k., annars skjuter jag. En simpel k.*, en af gemenskapen. *Den der k-en.* — 4) (fam.) Dugtig man. *Vara k. för sig ell. blott vara k.*, visa fasthet i sitt handlingssätt, ej låta leda eller skrämman sig af andra. *Det är k. det ell. en hel k., en k. hela da'n*, en dugtig man. *Han skall finna k. för sig*, han skall finna den, som ej låter skrämman sig. *Han är k. att försvara sig*, har förmåga att f. s. *Det är han k. till. det kan han.* — 5) (i folkspråket) Man, med hvilken en kvinna är gift. En man, som lever tillsammans med en qvinsperson, säges äfven, i lägre språket, *vara hen-*